

en daarvoor een jurist toch niet al zijn tijd hoeft te geven, zoodat dit eigenlijk kan blijven, zooals het is.

Duurder zal deze inrichting toch niet worden, daar de juristambtenaar en ambtenaren geschrapt zijn, en door klerken vervangen. De positie van het hoofdbestuur is hiermede ook volkomen gewaarborgd.

Wij kunnen dan misschien tevens komen tot vereenvoudiging van de reglementen enz., want het is tegenwoordig bijna noodig om er een examenvak bij het artsexamen van te maken, hoe de Maatschappij is ingericht, want anders kun je er bijna niet meer achter komen. Moge de Maatschappij weer jong en vlug worden, en mogen wij den nek niet breken over ettelijke reglementen en uitwassen van bureaucratie, die wij nu reeds hebben.

Utrecht, 14 Juni 1920.

G. F. GEZELLE MEERBURG.

MAATSCHAPPIJ EN TIJDSCHRIFT.

Wij kunnen, geloof ik, langzamerhand de gedachtenwisseling in het *Tijdschrift* als voldoende aanmerken en de verdere behandeling in de algemeene vergadering afwachten. Tenzij de spoedige verschijning van de gewijzigde voorstellen tot nieuwe opmerkingen leiden mocht. Maar voor enkele regelen wil ik hier toch even de redactie plaats vragen.

Collega DELPRAT, wiens vriendschap ik op hoogen prijs stel, zegt, dat ik mij in de geschiedenis omtrent het *Tijdschrift* vergis. Dat is toch niet zoo, getuige wat ik schreef in het prae-advies, dat ik op verzoek van het hoofdbestuur in 1902 opstelde, en dat nagenoeg ongewijzigd als rapport in 1903 verscheen (*Tijdschrift* 1903, I, bldz. IIII). Wat ik dáár over het *Tijdschrift* schreef, zou ik nu nog zoo kunnen laten drukken.

De opneming en samensmelting van nog andere tijdschriften dan dat der Maatschappij, heeft practisch al heel weinig waarde voor de beoordeeling van het gebeurde. Ons orgaan was het voornaamste, de kern. De jonge vereeniging, die het *Tijdschrift* uitgaf, ontleende haar kracht aan de vlag: „tevens orgaan der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst”. Maar zij hier nog eens erkend, dat samensmelting plaats vond, voor onze Maatschappij blijft het verlies van haar orgaan even groot. En dat dit verlies niet alleen in latere jaren, zooals omstreeks 1900 gevoeld werd, maar veel eerder, kan men leeren van niemand minder dan van RAMAER zelf, die in 1874 met een aanhaling van TOLLENS zeide, dat de Maatschappij haar orgaan „versmeten” had. Dat versmetene terug te erlangen is één eerlijk en gerechtvaardigd, een plichterkennend streven.

Een paar opmerkingen voor dr. DE JAGER. Het spijt mij, dat ik in zijn stuk zóó weinig zie, dat wezen en doel onzer Maatschappij hem goed voor oogen staan, dat eenige zakelijke bespreking na alles wat ik reeds heb gezegd, mij nog wenschelijk zou lijken. Ik geloof niet, dat collega DE JAGER goed de belangen peilt, die voor onze Maatschappij op het spel staan. Ik wil hier daarom niet verder gaan dan tot twee verzoeken.

1°. Dat collega DE JAGER, die het nu maar altijd over de vakorganisatie onzer Maatschappij heeft, mij eens aantoon, waaruit blijkt, dat ik de Maatschappij als geheel tot een vakvereeniging heb willen maken, of gemaakt heb? Ik, die nooit heb opgehouden het hooge, ideale beginsel in onze Maatschappij te handhaven en elke afzonderlijke behartiging van de stoffelijke belangen des geneesheers, met alle gevaren daaraan verbonden, heb bestreden. Wil collega DE JAGER, voordat hij mij bij gelegenheid op mijn vraag antwoord geeft, dan eens aandachtig lezen wat ik in 1903 van de geschiedenis onzer Maatschappij en mijn toen voorgestelde reorganisatie schreef (*Tijdschrift* 1903, I, bldz. 1079). Dan zal hij daarin de getrokken lijnen vinden, waar langs de Maatschappij er toe kon komen om voor een bepaald deel van haar taak met bindende kracht op te treden. Het doet onze Maatschappij schade haar altijd met een moderne vakvereeniging te vereenzelvigen. En het is onwaar.

De grondslagen van 1903, die collega DE JAGER voos durft te noemen, hebben het geheele gebouw onzer Maatschappij onder moeilijke omstandigheden gedragen, nu zeventien jaren lang. De groote uitkomsten voor den geneeskundigen stand, naar het

oordeel van de bevoegde werkers in onze Maatschappij verkregen, zijn door die hervorming alleen mogelijk geworden. En nog kan er op worden voortgebouwd. Dat is een voldoening, die ik mij niet laat bederven door klakkeloos neergeworpen verwijten, die in geen feiten bewijs vinden. Als collega DE JAGER werkelijk belang stelt in onze Maatschappij, en ik moet dat aannemen, laat hij dan eens bij mij komen praten. Dan zal ik hem in een uurtje zooveel van haar weg en werk vertellen, als hij zich nooit heeft voorgesteld.

20. Collega DE JAGER spreekt over de rechtspraak, die zijns inziens er ook al bijgesleept is. Spreekt over dikke woorden, als het hoofdbestuur zich gebruikmaking door de regeering voorstelt.

Wat collega DE JAGER toch op de hoogte is. Zou hij niet liever maar wat afwachten en het hoofdbestuur, bijgestaan door zijn commissies, een poosje tijd laten en vertrouwen schenken? Met de stukken van collega DE JAGER komt de Maatschappij niet verder.

Den Haag, 13 Juni 1920.

A. SIKKEL AZN.

VOORSTEL B VAN HET HOOFDBESTUUR.

Er zijn alijd menschen, die precies weten, wat een ander *bedoeld* heeft, beter dan deze zelf, die er overigens toch het naaste aan toe is het te weten. Tot deze veelwetende schepselen behoort ook collega DE JAGER, zooals blijkt uit zijn ingezonden stuk in het nummer van 12 Juni. Ondanks het feit, dat het hoofdbestuur zelf nadrukkelijk het tegendeel mededeelde, weet hij (bldz. 2176 regel 12 v. o. en volgg.) „het hoofdbestuur bedoelt ongetwijfeld het laatste, d. i. dat het hoofdbestuur niet zal blijven de uitvoerder van de besluiten der algemeene vergadering, maar dat wij zullen krijgen een leidend dagelijksch bestuur, zooals wij dat bij de vakvereenigingen kennen.”

Het is niet gemakkelijk dergelijke helderziendheid te bestrijden; het hoofdbestuur moge naar waarheid verklaren, dat het die bedoeling niet had; het moge er op wijzen, dat in de voorstellen of de toelichting niets voorkomt, dat er op doelt aan algemeene vergadering en hoofdbestuur iets van hun tot nu geldende bevoegdheden te ontnemen, het geeft niets, want dr. DE JAGER kent de eigenlijke bedoeling van het hoofdbestuur beter, dan dit, door dr. SIKKEL gebiologeerde college van onzelfstandigen en onervarenen haar zelf kent.

Afgezien van het voorstel om de bij aanneming van voorstel b in het huishoudelijk reglement noodzakelijk geworden wijzigingen voor een beperkten tijd door het hoofdbestuur te laten redigeeren, een voorstel, dat om zuiver praktische redenen gedaan wordt en met de bedoeling van voorstel b zóó weinig te maken heeft, dat de verwerping zonder eenig bezwaar met de aanneming van het laatste gepaard kan gaan — afgezien hiervan is in het voorstel b niets anders te lezen, dan *dat het hoofdbestuur voorstelde de beperkte bevoegdheden van het tegenwoordige dagelijksche bestuur over te dragen aan een dagelijksch bestuur van bezoldigde personen en dan nog niet eens ten volle, doch afgebakend door door het hoofdbestuur vastgestelde instructies.*

Nu kan men meenen, dat ook deze regeling niet te aanvaarden is, en van verschillende zijden is deze meening geuit en het hoofdbestuur heeft, zooals blijkt uit zijn in deze aflevering afgedrukte verklaring, besloten hieraan tegemoet te komen en het kon dit doen zonder van *zijn eigenlijke bedoeling* af te wijken, omdat deze *geen andere was, dan te voorzien in de volstrekt onmisbare werkkrachten*, om in het belang van geneeskunst en geneeskundigen stand meer en beter te kunnen arbeiden dan tot dusver mogelijk bleek en aan de in dit opzicht steeds groeiende eischen het hoofd te kunnen bieden. Natuurlijk was daarbij een regeling noodig, waardoor van de aan te stellen werkkrachten een zoo voordeelig mogelijk gebruik werd gemaakt om snel en degelijk werk te verkrijgen en het hoofdbestuur zooveel mogelijk te ontlasten. Heeft het hoofdbestuur aanvankelijk gemeend, dat het gewenscht zou zijn hiertoe een dagelijksch bestuur van bezoldigde en dus steeds beschikbare personen, *met beperkte bevoegdheid* in te stellen, de hiertegen ingebrachte bezwaren hebben het doen zoeken naar een